

במדינה

יכוח
דרמאטי פרץ בין חייל משולהב לאם שכולה (בחלון). החייל צעק: „שקט, סבתא!“ והיא השיבה: „בגלל הצבא שלך אני כבר לא אהיה טוב תא“ מושל טוליכרס ניסה להפריד.

מיפלגות

קרו הקרנות

בדיקת עיסקיהמימוני של קרן „תלחי“ מגלה דברים שלא ייאמנו

אם היה זקוק מישהו להוכחה בדבר האפלייה שנוהג האוצר כלפי מיקרים שרי גם, באה פרשת קרן תלחי וסיפקה את זה. במרכז הפירסומים צמדו שתי המחאות של גוף בשם ט.ה. אסטבלישמן, משוכות מחשבונן הגוף באוטובוס בציריך. המחאות אלה חזרו ללא כיסוי, הן הוצגו בבית המישפט, כהוכחה לכך שקרן תלחי בישראל חיבת כספים לאורחיות איראניות בשם פולי מולדזה המייצגת על ידי עורך הדין יהודה רסלר.

פרסום הפרשה גרר מיד הודעות של ראשי האוצר כי פתחו בחקירת המיקרה, שכן ברור — ממיסמכי התביעה — כי ציגיו קרן תלחי בישראל מסרו המחאות במטבע זר לאורח ישראלי אחר (בנדודה של פולי מולדזה, שהוא נציגה בישראל). הודיעו אנשי האוצר בכל העיתונים: לאורח ישראלי אסור בתכלית האיסור להעביר המחאה או מטבעי לאורח אחר. וחובה עליו למוכרם לבנק בלבד. עצם ההעברת המחאה הוא עבירה. יש צק'ק'ק'ק'ק' הקורא הודעות אמיצות אלה יכול להיזכר, כי מזה חודשיים מתפרסמות בכל העיתונים בישראל הודעות והוראות על כך שייגאל ידן מסר המחאה במטבע זר לאורח ישראלי אחר ולא מכרה לבנק. והנה, במקרה של ידן לא הודרו ראשי האוצר לפתוח בחקירה. ופרקליט מהוו ירושלים אף הודיע כי אין במעשה זה דבר המחייבו לפתוח בהליכים פליליים.

במיקרה של קרן תלחי, כאשר המערך מבקש להכות את תנועת החרות, העברת הצ'ק היא עבירה חמורה. במקרה של ייגאל ידן, כאשר רואים בדי"ש שותף לממשלה שתוקם, העברת הצ'ק אינה גוררת הליך פלילי. רויוותו של האוצר לפעול במקרה זה אינה הפרט המיסטורי היחיד. הפרשה כזו לה פשוטה למדי: סוחר בדולרים שחורים נתן בשנת 1974 אף לירות לקרן תלחי. הכסף נמסר לקרן ולמנהלה אבל רהם אלדן, והוסכם כך: קרן תלחי תמיר את הלירות לדולרים, תפקיד על שם הסוחר את הדולרים שיומרו לפי השער או בשוק השחור. ממות העיסקה לא היתה הלוואה-בריבית, אלא פשוט המרת דולרים ללירות בשוק השחור. לתנועת החרות היו כל העת הכי נסרת שוטפות בדולרים בחול. תחת שם תמיר אותם באוצר לפי השער הרישמי או 4.2 לירות לדולר, העדיפה קרן תלחי

(המשך מעמוד 24)
הערבים שהמינו בשירה ארוכה בכלי ריכבם. ציוותי-הטלויזיה הזרים צמדו מן הצד, והנציחו את ההתנגשות על-גבי סירת הצילום וההקלטה. בעוד קצין צה"ל בדרגת סגן-אלוף מהלך הוראות. חצי-שעה קודם-לכן נעצר האוטובוס הרשמי, ובו כעשרים מאנשי גרעין אף-שעל של תנועת כך בהנהגת הרב כהנא — שהיו נציגיו התל-אביביים של מיבצע הראווה — במחסום צבאי שהתמקם על הכביש הראשי לקלקליה-שכם. אנשי הק"ק בוצה, שכללה קומץ צעירים דוברי אנגלית מתל-אביב, קבוצת תלמידי ישיבת בני עקיבא מרעננה ושלושה קשישים תימרים, יצאו בבוקר יום השישי האחרון להגיה את אגן הפינה ל„עיר היהודית ה־ראשונה אחרי הגלות“ על הר-גיריונים. הרשקה על העיר שכם. אפשר היה למוניע, פרטים על הר

לא להתנגד

צעק מנהיג הקבוצה של אנשי הרב כהנא (ממושקף, מאחד), אך לזכות זאת, הפכה התמריח שבה חטמו אנשי לשכם — אלימה, ומלווה בחילופי-מהלומות.

מיבצע, כמו על שאר מיבצעי של הרב הפאנאטי בעל הדעות הלאומניות היצרניות, פורסם בהבלטה במדעיות-ענק כי עיתונים שבועיים קודם-לכן, וכל מהדר רות-החדשות בישרו על העתיד להתרחש, משום כך היתה זו נאיביות לחשוב שהכל יילך חלק, ואכן, כבר למן היציאה מכיכר מלכי-ישראל בתל-אביב עקבה מכונית אסקורט מישרתית אחר האוטובוס. את ריה נסעו מכוניות של רשת-החדשות הר אגלית, ושל שתי רישות-הטלויזיה הר גדולות בארצות-הברית, אנ-בי-סי וטי-בי-אס. מיספרם של אנשי העיתונות והתוק שהעסיק מיבצע היה גדול למינסר אנשי התנועה.

בצומת כפר-סבא הצטרפו תלמידי הרב שיבה לאוטובוס. מנהיג המיבצע, שהיה נרגש ומשולהב כאילו חש שהוא עומד להיכנס להיסטוריה, נאלץ נאום קצר לפני שהחל האוטובוס לנוע לכיוון קלקליה. „שכם היא העיר הראשונה שאלה הגיעו אברהם אבינו, ומאחר יותר יהושע בן נון“, כרוז צעיר במיבטא אמריקאי, „שכם היתה ותהיה עיר יהודית, וכל ממשלה שתמנע מיהודים להתיישב בעיר — אין לה זכות קיום!“ סיים בקול רוטט. מיד לאחר-מכן פצחו בגיהישיבה במיומורי דת. המנהיג, צעיר בן 22 מגרעין אלון מורה הירושב בקרס, הודהה בשם אבי, שסירב בעקשנות לגלות את שם-מישפחתו. על כל שאלה שנשאל השיב, בהבטח-השיבוט: „לא אוכל לגלות פרטים מיבצעיים.“

מכות עץ הכביש. ארבעה קילומטר רים אחרי קלקליה, לפני הכפר הערבי עזון, המתנה לקבוצה כיתת-החילים ש הציבה מחסום צר על הכביש. „לא נוכלו להמשיך מכאן“, בהזיר לאבי סגן במי התפתח ויכוח לגבי זכותו של צה"ל למנוע את המעבר. במקום הגיע מו של תול-כרס, סגן-אלוף יוסי לונץ, והורה לאנשי הקבוצה לעלות על האוטובוס. אם אהנו לא נעבור, גם ערבים לא יעברו,“ השיב אבי, והורה לאנשי קבוצתו להת יישב על הכביש. במהרה התאספו במקום כמה עשרות ללירכב ערביים. ונהגיהם

ומצא בנג הצ'ק את חתימת התובע. (ג) הנתבע 1 בדק במיסמכי החברה, אשר רכשה את העתקות אשר מדובר בהם בפירסומים. מצא בין רישומיה כי העתיר קות הללו, ששלח התובע אליהם, נרשמו כאילו נרכשו בסכום של 6,000 דולר. (ד) הנתבע 1, בשלש המצוינות במודע זה, גם לבריקת פן רשי יונת-החיוב אשר היצא השנה ההרדונית דעתיקות ולא נמצא בהם רישורייצוא לשמו של התיר בנ"ו/אן/לשם האוניברסיטה העברית, עד סך של 6,000 דולר.

(ה) הנתבע 1, מיד כאשר נודע לו כי מעורב בעיסקה זו גם אדם בשם לוי, פנה אליו, שוחח עימו והציג בפניו את גירסתו של התובע, כי הצ'ק הופקד כדין בבנק דיסקונט. כאשר הציג הנתבע 1 בפני לוי את האפשרות שהירורים שבצ'ק הוכרחו שלא כדיו לחול, היתה תגובתו של לוי כזו הלשון: „אן אהיה במצבה של לוח רבין...“ הנתבע 1 עיין כמית וכלתו בצ'ק המדובר על סך 6,000 דולר, ולא מצא בו חותמת של בנק ישראלי. עתה מסתבר כי ייתכן שיש בצ'ק פיסה זעירה של חותמת בנק ישראלי, שכימעט אינה גלויה לעין, בלתי-רמיזנית. הנתבע 1 בדק וברור נוהלי בנקים בארץ, שעל פיהם לא יקובל צ'ק להפ קדה מבלי שהמפקד יחתום על גבו. על יסוד הוראות-נהול אלה הסיק הנתבע כי הצ'ק לא הופקד בבנק ישראלי-עלידי התובע.

בבדיקותיו מצא הנתבע 1 איהתאמות בין מיסמכים שנמצאו אצל אנשים המעורבים בעיסקה לבין מיסמכים המופקדים בארכיוני בנקים יחברות.

במובין ימענו הנתבעים כי דינה של התביעה ההירדחת ו/אן ההימחק על הסף, כאשר היא מהווה שימוש טורדני לרעה בהתי כו בית-המשפט נכבד זה עדימת בתי-המשפט השנים בתל-אביב, הרן בקובלות התובע נגד הנתבעים כאותם עניינים עצמם המפוי רטים כתב-ההגנה זה.

הנתבעים יטענו כי כתב-התביעה הנוכחי של התובע נעשה, נוסח ונגק בו סכום פיצוי כל-כך מופרז על-מנת להשפיע על מהלך הקובלות הפליליות, אשר הגיש התו בע כנגד הנתבעים, והתלויה ועומדת בה בית-המשפט השלום בתל-אביב.

מכר המעמיה והמעטות שי כתב-ההגנה זה, המשוהמה זה את זה, וחילופים זה לזה, מתבקש כבוד בית-המשפט לדחות על הסף ו/אן/למחוק את הסף את תביעת התובע, ולחילופין לדחות התביעה והחייב התובע בהוצאות הנתבעים ושכר-הסדרת עורכי-דין.